

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm,
advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82, Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 2. 2020, č. j. JMK 30953/2020, sp. zn. S-JMK
20026/2020/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru správního a

živnostenského úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2019, č. j. MVNM/35195/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 12. 7. 2019, kolem 22:30 hod, na místní komunikaci zvané „Kosečkova cesta“, u letiště, ve směru jízdy na obec Petrov, v katastru obce Strážnice, řídil osobní motorové vozidlo zn. Mercedes Benz, X v takové době po užití jiné návykové látky, kdy byl ještě pod jejím vlivem. Testem Drugwipe 5S u něj byla zjištěna přítomnost amfetaminu/metamfetaminu ve slinách, imunochemické vyšetření moči bylo pozitivní na amfetaminy a laboratorní analýzou metodou plynové chromatografie byla zjištěna přítomnost 56 ng/ml metafetaminu. Žalobce svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), čímž se dopustil z nedbalosti přestupku dle ust. § 125 c odst. 1 písm. b) silničního zákona
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c), § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobce podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 6 000,- Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce namítal, že v posuzovaném případě nebyla jednoznačně vyvrácena jeho verze týkající se možnosti požití jiné návykové látky v průběhu silniční kontroly. V průběhu silniční kontroly jsou totiž značné časové prodlevy mezi jednotlivými úkony a následně i době, kdy měl žalobce zajistit vozidlo před odjezdem do zdravotnického zařízení, kde se měl podrobit odbornému lékařskému vyšetření. Odbornému lékařskému vyšetření se pak měl podrobit na vlastní žádost z důvodu toho, že si nebyl vědom skutečností, že by vozidlo řídil bezprostředně po požití jiné návykové látky a ani se necítil pod jejím vlivem z předchozí konzumace. Rovněž i ovlivnění po takové době je nereálné. Ovlivnění není schopen žalobce vyloučit po zastavení vozidla v důsledku konzumace zbytku návykové látky, a to ze strachu, aby ji u něj zasahující policisté nenašli. Tuto skutečnost správní orgán v průběhu řízení uspokojivě nevyvrátil, přičemž s ohledem na průběh silniční kontroly není tato verze nereálná.
5. V rámci správního řízení dále nebyly žalobci prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, neboť takové tvrzení jde naprosto proti smyslu a chápání znaků přestupku. Žalobce nesouhlasil s názorem, že dotčeným zájmem společnosti je dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jeho jednáním. Žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As

104/2088-45 podle něhož nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by dle žalobce muselo ze strany správních orgánů dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání a k jednoznačnému určení průběhu údajného protiprávního jednání, což se však nestalo. Dále je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšší, než je dodržení pravidel. K takové situaci však jednáním žalobce nedošlo.

6. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. Především uvedl, že správní orgán I. stupně vyslechl zasahující policisty prap. L. M. a prap. J. T., přičemž právnímu zástupci žalobce byla dálkově umožněno klást svědkům otázky (správní orgán I. stupně za účelem položení otázek policistům tyto jako svědky opětovně předvolal). Na základě svědeckých výpovědí bylo vyloučeno, aby žalobce užil metamfetamin v průběhu silniční kontroly a následného transportu k lékařskému vyšetření. K užití jiné návykové látky by měl žalobce jen pár sekund mezi zastavením vozidla a zahájením silniční kontroly. Stejně tak žalovaný považoval za účelové, že by k požití návykové látky došlo mezi až v době, kdy zajišťoval vozidlo před odjezdem na lékařské vyšetření.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
10. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
11. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
12. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné*

návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

13. Soud k věci uvádí, že těžiště problémů se nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů, na straně druhé tvrzení žalobce.
14. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
15. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
16. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnese do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu

by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

17. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze pouze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce. Dle názoru NSS vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.
18. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 – 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval NSS též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).
19. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů zcela konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 13. 7. 2019 a oznámením přestupku ze dne 29. 7. 2019, jež bylo sepsáno v průběhu silniční kontroly vozidla žalobce. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

20. V daném případě správní orgány vycházely z výpovědí zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tyto výpovědi neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. V posuzovaném případě není sporné, že žalobce byl jako řidič vozidla zastaven policisty při namátkové silniční kontrole dne 12. 7. 2019 v 22:30 na místní komunikaci zvané „Kosečkova cesta“ u letiště, ve směru jízdy na obec Petrov v katastru obce Strážnice. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že oba zasahující policisté se shodli, že vozidlo žalobce předepsaným způsobem zastavili, přičemž byl vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla. Po předložení dokladů byl vyzván k vystoupení z vozidla a provedení dechové zkoušky na přítomnost alkoholu s negativním výsledkem. Následně byl řidič vyzván k provedení testu na přítomnost návykových látek Drugwipe 5s, který byl pozitivní na metamphetanime/amphetamine. Žalobce policistům sdělil, že před jízdou žádnou návykovou látku nepožil. Následně byl vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálů v nemocnici v Hodoníně. S takovým postupem souhlasil. Žalobce zajistil vozidlo proti pohybu a uzamknul jej. Po celou dobu policisté žalobce sledovali, aby nedošlo k požití nějaké tekutiny či jiné látky nebo potravin. Žalobce byl následně usazen do služebního vozidla vpravo vzadu, kde vedle něj usedl prap. T., aby jej mohl sledovat. Prap. T. dále uvedl, že po příjezdu do nemocnice s žalobcem přešli do ordinace pohotovosti, kde byl přivolán lékařský personál. Zdravotní sestra předala žalobci nádobku k odběru moče. Prap. J. T. osobně doprovodil žalobce na toaletu a byl po celou dobu přítomen tomu, když žalobce vykonal potřebu a část tekutin vymočil do plastové nádoby. Po celou dobu tohoto úkonu byl tedy přítomen ve stejné místnosti a sledoval žalobce, aby nedošlo k manipulaci s močí či požití nějakých tekutin, látek nebo potravin. Poté se společně vrátili do ordinace pohotovosti, kde žalobce odebraný vzorek předal službu konajícímu lékařskému personálu. Potom byla lékařským personálem žalobci odebrána krev a byl podroben lékařskému vyšetření. Oba policisté k dotazu správního orgánu shodně uvedli, že po celou dobu od zahájení silniční kontroly, odstavení vozidla, převozu žalobce do nemocnice a lékařského vyšetření byl vždy jeden z policistů v přítomnosti žalobce. Žalobce tedy nemohl v žádném případě po zastavení požit žádnou tekutinu, potravinu či jinou látku, se kterou by se mohla dostat návyková látka do těla.
21. Krajský soud k tomu uvádí, že v těchto výpovědích neshledal žádné zásadní odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je zřejmé, že žalobce řídil vozidlo a po jeho zastavení policejní hlídkou mu byla zjištěna přítomnost 56 ng/ml metamfetaminu. V posuzovaném případě nebyly shledány žádné významné odchylky ve výpovědi zasahujících policistů. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že v k požití návykové látky došlo až po zastavení vozidla policejní hlídkou. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto

směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25). Žalobcovu verzi skutkového děje, že návykovou látku požil až po zastavení vozidla policejní hlídkou, považuje krajský soud shodně se žalovaným za nepravděpodobnou a nezpůsobitou vyvrátit konzistentní výpovědi policistů. Policisté totiž shodně vypověděli, že po celou dobu od zahájení silniční kontroly, odstavení vozidla, převozu žalobce do nemocnice a lékařského vyšetření byl vždy jeden z policistů v přítomnosti žalobce, a tudíž žalobce nemohl v žádném případě po zastavení požit žádnou tekutinu, potravinu či jinou látku, se kterou by se mohla dostat návyková látka do těla. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou. Žalobce pak ani v žalobě nezpochybňoval, množství zjištěného amfetaminu/metamfetaminu.

22. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku. V projednávané věci tak bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně.
23. Pokud se týká námítky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. V daném případě nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (řízení motorového vozidla po užití návykových látek), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Společenská škodlivost žalobcova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem návykových látek. Zákonodárce tím, že v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona stanovil jiné návykové látky a jejich limitní hodnoty, při jejichž překročení se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili pod vlivem jiné návykové látky, přesahující stanovou hodnotu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

24. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud

neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

25. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
27. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce